

Det er jeg som er katten som hopper opp på fuglebrettet ditt og spionerer på kjøkkenet ditt gjennom vinduet etter at du har lagt deg. Du må ikke bekymre deg, for jeg kommer ikke til å komme inn. Selv om vinduet noen ganger er åpent, har jeg ingen interesse av å snoke i ting jeg ikke har noe med. Faktisk foretrekker jeg dette; å taust iaktta mørket som passer på brødristeren din, kjøleskapet ditt, kaffetrakteren, komfyren. Siden jeg bare kommer når jeg ser at lyset har blitt slokka og jeg skjønner at du har lagt deg, aner jeg ikke åssen du ser ut, om du er mann eller dame, ung eller gammel. Men jeg har skjönt at du bor her aleine, for hver gang du ikke orker å vaske opp etter deg, er det alltid bare én tallerken, én kniv, én gaffel og ett glass som står igjen på bordet og blinker kjølig når jeg beveger på hodet.

Jeg håper du aldri står opp midt på natta, kommer inn på kjøkkenet for å finne nattmat og møter blikket mitt noen gang, fordi for meg er du et spøkelse, en gåte, noe flytende jeg ikke kan røre ved og langt mindre se. Jeg liker å bare føle deg; sitte her hvor jeg sitter nå og forestille meg deg – i hodet mitt er du i midten av tjuetåra, kvinne, eller kanskje du foretrekker jente, som har brunt hår med lyse striper og går med hvite og lyseblå klær. Du tumler rundt på kjøkkenet med store øyne og litt innsunkne kinn, litt rykkete bevegelser idet du åpner kjøleskapet, tar ut en appelsinjuice og drikker rett av kartongen. Du brenner brødet i risteren, men spiser det likevel. Og når du drar på jobb – du har nok en underbetalt jobb som assistent i et byrå som jobber med grafisk design, desperat etter at de skal oppdage dine kreative evner som skinner imellom på tross av manglende utdanning – skjer det før du har rukket å pusse tennene, og når du setter deg inn i bilen, har du bare så vidt tid til å irritere deg over poteavtrykkene over frontruta.